

Bister - Aquarel

2018

paul frison

de vlucht vooruit
voortdurend voort
naar nieuwe einders

gedreven door leven
gedreven door hoop

hoop

dat leven oneindig is

π 18

't water weerspiegelt
d'aarde op h'r kop

ben ik de aarde
ben ik het water
ben ik de grens
tussen beide
?

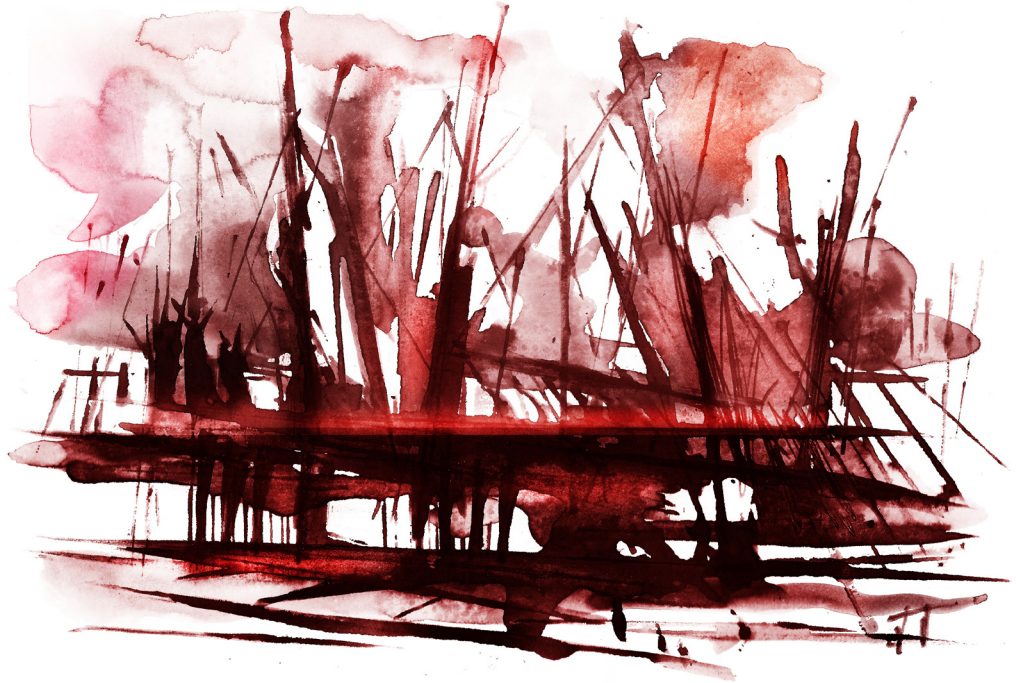

de einder trekt de horizon
magentarood
achter zich neer

m'n gezicht versmelt
in de warmtekleuren
van het landschap

dankbaar
buig ik het hoofd

π

een knippe-oog
naar mensen om je heen
dan zie je meteen
een lach
als een regenboog
een dag
zonnevol hemelhoog

zing je lied
dans je hart

laat blijheid klinken
vanuit je diepste zelf

ik ben 'n puntje stof
'n druppeltje water

eens word ik aarde
eens word ik zee

'k zit tussen twee oceanen
allebei zijn ze evenblauw
'k laat om hen soms tranen
omdat ik van beide hou

π

ik zie 'n bladje vallen
en zeg je *kijk*

'n roodborstje geniet
en ik zeg je *kijk*

de lucht verpaarst
bij avond
en ik zeg je
kijk kijk kijk

maar

je bent er niet

π

wat 'n moeilijke bochten
zijn er niet in het leven

bochten als gewrochten
die zich om ons weven

waar leiden ze ons heen

?

naar

bergen dalen zeeën

tot

d'eeuwige rust
ons liefdevol kust

π

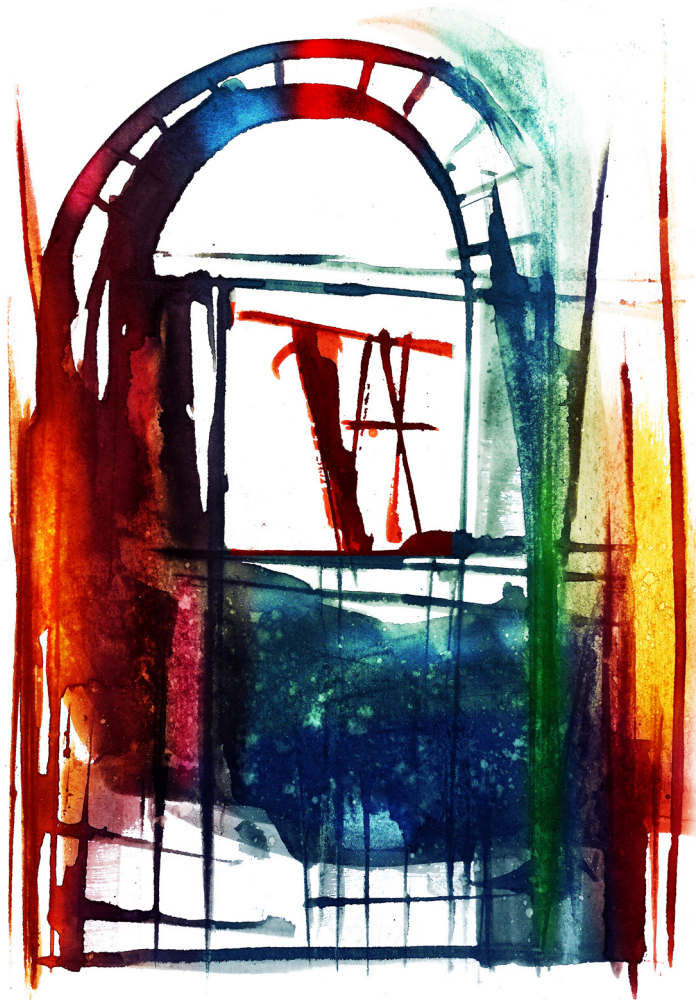

ze zei

*leun maar 's
tegen mij aan
dat heb ik graag*

'k heb het nog niet gedaan
maar
'k doe 't wel vandaag

de warmte
de kilte

verhalen vol mysterie

de traan
de lach

stilte
waarin ik naast m'n muze
graag
vertoeven mag

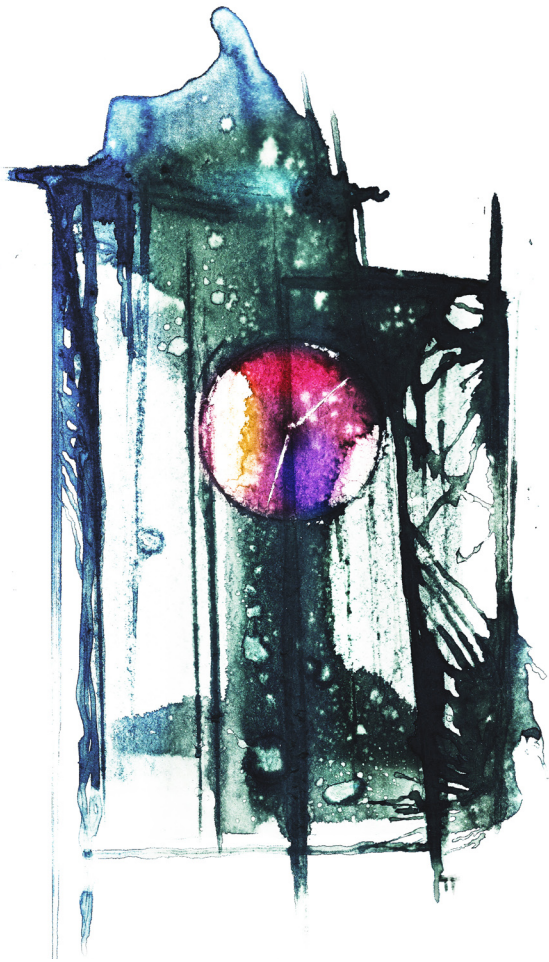

ik stap langzaam omhoog
naar de top
van de indigo-berg
met wolken mist voor 't oog

de berg is reus ik dwerg

wordt 'n dag mij de klim te erg
pluk ik een kleur
uit je regenboog

π

de klok
wijst ons
de tijd

tik na tik

tussen twee tikken
ben
ik

π

hoe kleuren
zich ook verweven
van zacht wolkengrijs
met avondzonne-rood

ze penselen vreugde
in m'n leven

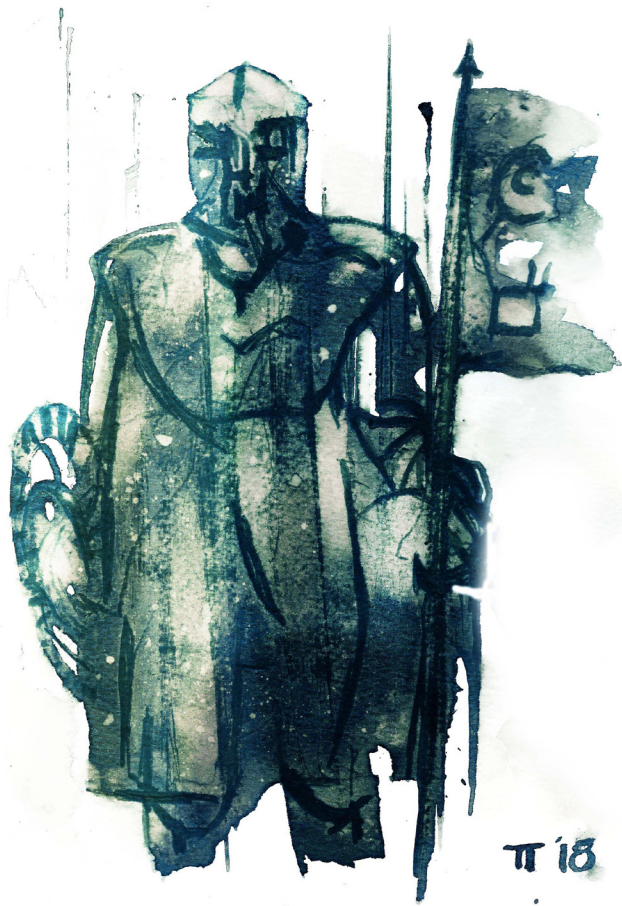
leggen 't allermooiste
in mij bloot

π

in mijn moederkes
milde gezicht
vind ik steeds
het mooiste gedicht

π

π 18

ieder van ons
is een monument
't zij groot of klein

tracht gewoon
jezelf te zijn

π

soms
ben ik een vogel
vleugelvrij

soms
een bloem
in de wei

af en toe
in d'universum
een lichtje blij

π

door rimpels getekend
het ouderdomsgezicht
de blik scherp berekend
over d'horizon gericht

de tijd tikt en tikt en tikt
iedereen kent het verdict
niemand kan hier omheen
ik niet jij niet geen één

zien
horen
ruiken
voelen

't kleurenlandschap
van mijn ziel
bloeit open
in mij

π

A watercolor illustration of a landscape. In the foreground, there is a dark, textured ground area. In the middle ground, a fence made of vertical wooden posts is visible. Behind the fence, several trees with bare, spindly branches stand against a bright, yellowish background. The overall style is soft and painterly.

even luisteren
naar mijn vrienden bomen
om tot rust te komen

misschien wat dromen

ja

dromen
misschien

rustig
in peinzen verzonken
de blikken
naar binnen gericht

ver klink het lied
uit de kinderjaren

vaag de beelden

m'n handen reiken
naar d'horizont
van morgen

'k luister
naar hartstrelende klanken
van een vrolijk lied

m'n ziel aait met 'n glimlach
de tranen
uit m'n verdriet

π

we zoeken meestal veel te ver
naar een onbereikbare ster

vaak schittert er één vlakbij
maar zien we ze niet

ze zingt
voor jou en mij
't allermooiste lied

de eerste lentezon
streelt lieve woordjes

woordjes
als vlindertje
en
luchten blauw

maar vooral

‘ik hou van jou’

π

het verleden staart wazig
naar de lens van 't heden

verhalen grijsgroen
uit het verre toen
scheppen beelden
nauwelijks te vatten

het 'nu' wentelt zich
om z'n as
afvragend
hoe het ooit vroeger was

π

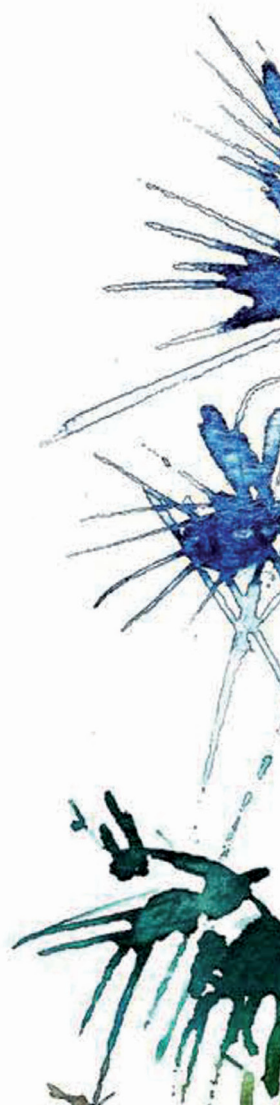

een dag zonder jou
is
een lucht zonder blauw

maar

ben je bij mij
vliegt
elk woordje voorbij

π

een vriend
die meewandelt
in de spiraal
van je leven

.....

weinigen
is dit gegeven

π

onstuimig wild
waait de kosmos
in mij

dan

plots verstilt
tot een oceaan
van golven vrij

π

AQUAREL, TEKST en LAY-OUT

PAUL FRISON

π

2018

